

MUDr. et Mgr. Jana Šeblová Ph.D.

Jana Šeblová, tedy vlastně Urbánková, nejprve v dětství snila o tom, jak bude léčit zvířátka. Během studia na gymnáziu pak přemýšlela o tom, že se bude věnovat matematice. Nakonec však po maturitě na gymnáziu Na Zatlance nastoupila ke studiu na Lékařské fakultě hygienické (dnešní 3. LF UK). Cesta k univerzitnímu diplomu však pro ni nebyla jednoduchá.

Znalost angličtiny a zájem o v socialistickém Československu zakázanou undergroundovou hudbu, spolu s touhou po svobodě důvěřivou studentku přivedly do problémů. I když přesněji řečeno šlo v jejím případě o výsledek snažení estébáckého udavače, který vedl v roce 1981 k jejímu vyloučení ze studia, a to na začátku šestého ročníku. Po pěti letech dřiny to musela být pro talentovanou medičku strašlivá rána.

Aby se vyhnula trestu za příživnictví, nezbylo Janě nic jiného než začít pracovat jako ošetrovatelka. A aby se dobrala aspoň kvalifikace zdravotní sestry, udělala si v roce 1982 maturitu na SZŠ.

Vedle práce zdravotní sestry se v osmdesátých letech zapojila do ekologického hnutí, které se snažilo upozorňovat na katastrofální stav životního prostředí v totalitním Československu.

Ve studiu na lékařské fakultě jí bylo umožněno pokračovat až v roce 1989 a o rok později, tedy s osmiletým zpožděním, mohla konečně s vyznamenáním promovat. Zároveň k tomu obdržela Cenu rektora UK.

Po promoci paní doktorka nastoupila na Klinik anesteziologie a resuscitace, kde byla do první atestace. Současně ji však lákala ZZS, pro kterou v roce 1993 začala pracovat nejprve na poloviční, a posléze na celý úvazek. Jak sama říká, měla to štěstí, že v té době mohla začít pracovat na prvním urgentním příjmu na Malvazinkách, který se následně v roce 1998 přesunul do FN Motol, a tam pak dělala dalších 10 let.

Postupně získala specializovanou způsobilost v oborech anesteziologie a resuscitace a urgentní medicína

Doktorka Šeblová doslova a do písmene stála u zrodu oboru urgentní medicína v České republice, a tomuto tak trochu adrenalinovému oboru propadla úplně. V sanitkách a ve vrtulníku strávila 28 let a na urgentních příjmech pracuje již 33. rok.

A jak paní doktorka říká, urgentní medicína naučí člověka pracovat s prioritami, řešit krize, komunikovat se všemi vrstvami společnosti, ale především učí rozlišovat podstatné věci v životě od balastu. Záchranáři a lékaři se zde totiž opravdu často spolu se svými pacienty ocitají v mezních situacích.

Doktorka Šeblová byla 12 let předsedkyní výboru odborné společnosti urgentní medicíny a nyní působí osmým rokem jako její vědecký sekretář. Svoji odbornost spolu s perfektní znalostí angličtiny zúročila při práci ve výboru evropské společnosti urgentní

medicíny jako vědecký sekretář a jako předsedkyně její Prehospitalizační sekce. Je rovněž spoluautorkou první verze evropského curricula urgentní medicíny. V současnosti pracuje v etickém výboru EUSEM a za přínos národní i evropské urgentní medicíně obdržela čestný titul Fellow of Society for Emergency Medicine. Zároveň je čestnou členkou Slovenské společnosti urgentní medicíny a čestnou členkou České resuscitační rady.

Dosavadním vrcholem jejího snažení na mezinárodním poli je nejspíše uspořádání úspěšného v pořadí již 25. Evropského kongresu urgentní medicíny v Praze roku 2019.

Paní doktorka Šeblová o sobě tvrdí, že ráda chodí do školy, a proto vedle své práce absolvovala navíc v letech 2002-2007 postgraduální studium biomedicíny na III. lékařské fakultě UK, a to obor preventivní medicína. Tématem její disertační práce byla „Zátěž a stres pracovníků záchranné služby s potenciálním vyústěním v burn-out syndrom – možnosti včasné diagnostiky, prevence a terapie“.

Za svoji průkopnickou práci v oboru urgentní medicína a za záchranu lidských životů obdržela doktorka Šeblová celou řadu cen a vyznamenání. Jedná se například o Medaili Středočeského kraje, Zlatý záchranářský kříž z roku 2009 nebo Cenu kardinála Miloslava Vlka v roce 2024.

Doktorka Šeblová 28 let redigovala odborný časopis Urgentní medicína, jehož redakce pod jejím vedením byla oceněna Asociací ZZS ČR. A protože ráda píše stala se postupně nejenom spoluautorkou řady knih, ale několik jich sama napsala. Jmenujme například tituly: Urgentní medicína v klinické praxi lékaře – tato kniha byla Společností urgentní medicíny a medicíny katastrof vyhlášena nejlepší publikací za rok 2014. Dále pak Úvahy o urgentní medicíně nebo Etika urgentní medicíny z pohledu každodenní praxe. Vedle odborných publikací byla patrně jejím prvním literárním počinem spoluúčast na knize Excentrici v přízemí, o kapelách nové české vlny, kterou spolu s kolegy ze Sekce mladé hudby připravovali asi od roku 1985, ale která mohla vyjít až v roce 1989.

V současnosti doktorka Šeblová pracuje na částečný úvazek na urgentním příjmu nemocnice Kladno a jako lékařka dětského urgentního příjmu ve FN Motol. Zároveň v rámci Ústavu epidemiologie 2. LF UK provádí výzkum HEROES-CZ, mapující dopady pandemie covid-19 na psychické zdraví zdravotníků. Dále pak působí jako odborná konzultantka Národního ústavu pro duševní zdraví v rámci projektu PREPO – prevence duševních onemocnění vybraných skupin, a to konkrétně pro oblast zdravotníků.

A aby toho nebylo málo, tak když už přestala chodit do práce v noci a měla tak „více času“, vystudovala v letech 2021 – 2024 obor Aplikovaná etika na Katolické teologické fakultě UK a přidala tím do své sbírky další červený diplom.

Vážené kolegyně a kolegové, dnes jsme se sešli nejenom proto, abychom paní doktorce společně popřáli hodně zdraví a úspěchů v její další prospěšné a úctyhodné práci, ale především proto, abychom jí předali Cenu profesora Radka Ptáčka za přínos celoživotnímu vzdělávání lékařů.

Paní doktorka patří mezi takřikající kmenové autory našich odborných přednášek a kurzů již od roku 2009. Každý rok se naši členové mohou těšit na nové přednášky a semináře

věnované problematice urgentní medicíny. Celkem jich bylo tuším 15 a k tomu navíc ještě 8 e-learningových kurzů. A její zatím poslední práci pro komoru je editování monografie k letošní konferenci o etice, kterého se zhostila spolu s docentem Bartůňkem.

Doktorka Šeblová ráda studuje, s radostí vyučuje a s velkým nasazením pracuje. Není však žádný suchar. Její dětskou touhu stát se veterinářkou jsem zmiňoval v úvodu, a láska ke zvířatům k doktorce Šeblové patří. Když už není veterinářkou, tak zvířátka zachraňuje alespoň ve svém volném čase. Ať už jde o kočičí nalezenky či pejsky adoptované z útulků.

Další její láskou jsou pak hory – lyžování i turistika. Učarovala jí divoká drsná severská krajina, kterou našla například během trekků na Islandu.

Závěrem mi dovoluji, abych prozradil, že paní doktorka Šeblová má dva sny. Jeden skromný osobní a druhý velký. Ten první je, aby byla co nejdéle zdravá a soběstačná, ten druhý, aby její děti a vnoučata žili ve světě, který bude přívětivý a bez katastrof. Jsem přesvědčen, že my všichni se k těmto snům a přáním rádi připojíme.